

indholdet for Det Kongelige Teater er afgørende, og så taler ministeren om noget, jeg faktisk venligt havde sprunget over, nemlig det dér med mødestedet.

Hvis man skal lave foredragsvirksomhed – det er faktisk noget, jeg selv har forstand på, og jeg har mine egne erfaringer – er det en besværlig sag, både organisatorisk og økonomisk. Det er ikke noget, man bare gør, og det kommer så oveni alt det, man i forvejen lægger på det arme teater, som faktisk har det stramt i øjeblikket – i hvert fald både operaen og balletten, selv om ministeren måske ikke rigtig vil tro det. Der er blevet skåret vældigt ned, og man er nu nede på det repertoireniveau, man havde, før Elaine Padmore kom til.

Med hensyn til de gode rammer for et opera- og musikhus vil jeg altså – som jeg også sagde i min ordførertale – godt minde ministeren om det, som ligger i betænkningen fra 1965, hvor Fritz Ingerslev gennemgår Gamle Scene og gør opmærksom på, at den kan blive en god skuespilscene, hvis den får de forbedringer, den faktisk har fået – mange scenetekniske forbedringer – men at den aldrig kan blive en god operascene; det står der i den betænkning. Og den ombygning, der blev lavet i 1985, var – lad det nu være sagt tydeligt fra Folketingets talerstol – bortset fra udvidelsen af orkestergraven ikke noget, der specielt drejede sig om operaen. Det har vi bl.a. Nils Koppels ord for, og det var ham, der var arkitekten.

Det er vigtigt ligesom at slå fast, at det er en myte, at man byggede en god operascene. Nej, man forbedrede Gamle Scene, som er en brugbar skuespilscene, men ikke nogen god operascene. Redegørelsen fra 1965 er ikke siden blevet dementeret, og jeg har ikke hørt nogen i denne sammenhæng, som har været klogere end Fritz Ingerslev. Jeg elsker fagfolk, og derfor synes jeg også, vi skal have fagfolk med, når det gælder scenerne. Jeg er enig med ministeren i, at vi politikere ikke ved, hvilke former for scener der er de rigtige, og derfor har jeg også konsulteret fagfolk.

Jeg har en liste, som jeg skal sørge for bliver delt rundt i Kulturudvalget. Den gennemgår alle de scener, som er blevet nævnt over for os; vi kan se, hvornår de er bygget; hvad de bruges til, hvor store de er, hvad de har af sidescener og bagscener, og der er også kildehenvisninger, så selv Kulturministeriet kan sætte sig ind i sagerne. Man kan se af listen, at det er en meget gammeldags måde at bygge to sidescener og en

bagscene til scener, som udelukkende anvendes til skuespil. Det har man ikke gjort siden 1951.

Fleksscenen er ikke nogen lykkelig situation. Det er en Røde Kors-kniv, som kan alting, men ikke kan gøre nogen ting godt. Det er sådan, man bygger i en provinsby, hvor man ikke har råd til mere end én scene, men Det Kongelige Teaters skuespil skal have gode, brugbare og forskelligartede scener, som kan anvendes til noget forskelligt. Det er også det, jeg faktisk hører fra mange skuespillere, instruktører og scenografer. Jeg taler med andre end med folk fra operaen – jeg ved ikke, hvem det er, der har fået den idé, at jeg kun taler med operaen, jeg har faktisk brugt megen, megen tid på at tale med fagfolk. Jeg synes, det er en fornøjelse at have med fagfolk at gøre, og der er mange forskellige fagfolk, der kan komme ind i billedet i denne sag, men ministeren har jo stort set ikke rigtig villet drøfte de sager tidligere.

Uanset om jeg nu bliver smidt ud af forliget eller ej, synes jeg, man skal prøve at få det her undersøgt nøje – også fordi jeg faktisk tror, man kan få brug for at bygge noget, der er lidt mindre, idet jeg går ud fra, at det bliver svært at overtale Københavns Kommune, som ikke har det nemt med kulturbevillingerne i øjeblikket. Lad os bare tage en sådan sag, som at Kulturfabrikken bliver lukket. Det er utrolig synd, det er ganske små penge, det drejer sig om, og kan man så forestille sig, at man kan få kommunen til at hoste op med en masse penge til et skuespilhus? Vi har jo, når jeg nu taler som københavnere, mange af dem i forvejen.

Hvis man vil have det skuespilhus igennem, er det altså – i det omfang jeg ikke er smidt ud af forliget – stadig noget, jeg vil stemme for, hvis jeg kommer med i de videre forhandlinger. Men det kunne jo godt være, man skulle være en lille smule mere forsigtig. Det kan laves betragtelig billigere og meget, meget bedre end den flekscene, som jeg i øvrigt ved, der er blevet taget afstand fra. Det er Ülhwetski, der er kommet med modellen, og da vi for et stykke tid siden var ovre på teatret til en rundvisning, spurgte jeg teaterchefen, om det var Ülhwetskis model, der var på tapetet. Nej, nej, blev der svaret, det er der sandelig ikke taget stilling til. Og jeg ved, det skyldes, at der har været megen kritik af Ülhwetskis model. Det er den, man har valgt i Oslo – ikke til scenen, men til publikumsrummet – og her bruger man den simpelt hen ikke. Den er for klumset, den er for tung, den er for besværlig, siger næstformanden for